

nočníček

nepravidelný noční plátek Pepy Streichla

č. 6 / červen 2009

Úvodem. Jistě jste si všimli už v minulém čísle, že Nočníček je delší o jednu stranu. Pro mne je to práce navíc, musím napsat více článků, ale dělám to s radostí, protože jste mě k tomuto kroku donutili vy – čtenáři. Konkrétně Pavel Pokorný a později dalších šest čtenářů, kteří mi napsali. Hrál jsem v Třebíči na pozvání Pavla Pokorného a byl jsem hostem i v jeho domácnosti. Tam jsme se sešli v hojnějším počtu: mladé naděje českého folku Honza Řepka, Petr Ovsenák (Nestíháme), Hanka Hložková s přítelem, Pavel s přítelkyní (paní domácí) a já – folkový dědek. Povídal se a povídal až přišla řeč na můj Nočníček. Některým neznalým (Hance) ho Pavel podstrčil v tištěné verzi. Zpozorněl jsem. Líc, rub, líc, rub a líc... Třetí rub byl prázdný. Nepočítal

jsem s tím, že by si Nočníček někdo tiskl, až pár dní nato mi volal Petr Hubacz z rádia Samson a přiznal, že si Nočníček tiskne taky, aby si ho mohl přečíst v klidu (na záchodě). A tak jsem se rozhodl k ucelení tištěné verze doplnit třetí rub. Další zajímavostí kolem Nočníčku je milá skutečnost, že některé články z Nočníčku přebírají už asi troje webové noviny, např. www.solokapr.cz

Další věcí, se kterou jsem vůbec ale opravdu vůbec nepočítal, je fakt, že se objevily (a množí se) žádosti o umístění reklamy. Což s radostí činím. Třeba se jednou stanu tiskovým magnátem. Jó a dostal jsem mail, který mě potěšil. Napsal ho kamarád Břeťa Olšer, jinak novinář, fotograf, cestovatel a něco, co zatím neumím v češtině pojmenovat. Blogista? Blogger? Nevím, ale ostravsky to je jisté: blogař. Tady je text toho mailu: *Ahoj Pepo, je to prostě skvělé. Jsi pořád ve formě. Doufám, že to finančně utáhneš, protože Nočníček je jako Večerníček. Přináší úlevu, pročistí a rozjasňuje tvář, i když jen tu druhou - odvrácenou. Držím palce. Břeťa.*

Foto: Pavel Pokorný a já

poslouchejte

Všechny muzikanty zmíněné v tomto čísle Nočníčku můžete slyšet na:

koncerty 2009

červen

4. 6. 2009

Praha
Notování pod
Vyšehradem

5. 6. 2009

Ústí u Staré Paky

10. 6. 2009

Praha
fest Vyšehradní

23. 6. 2009

Ostrava
u muzea

26. 6. 2009

festival HAIDA
České Petroviče
u Klášterce nad Orlicí

27. 6. 2009

Třebíč
Country fest

červenec

4. 7. 2009

Náměšť na Hané
Fest Zahrada

5. 7. 2009

Náměšť na Hané
Fest Zahrada

FESTIVALY

2. – 5. 7. 2009

Zahrada
Náměšť na Hané

9. – 12. 7. 2009

Colours of Ostrava

25. 7. – 9. 8. 2009

Prázdniny v Telči

kolegové

Petr Kalandra Memory Band

Tuším, že jsou dvě kapely, které svým programem připomínají velkou osobnost českého blues a folku Petra Kalandru. Pražská Blues Session, kapela, která původně a příležitostně doprovázela Petra Kalandru a v které se nyní k její pevné části (Olin Nejezchleba a Pavel Skála) přidávají další muzikanti, kteří se po boku Petra průběžně objevovali (Ondřej Konrád, Michal Gera a další). Druhou kapelou, tou, o které chci psát, je Petr Kalandra Memory Band. Oproti prvně jmenované kapele, kterou jsem ještě osobně neviděl, koncert té druhé, z Mostu, jsem viděl a slyšel v Táboře v Blues pubu U Husičky. Původně

Petr Kalandra Memory Band

jsem přišel jen na chvíli, ten den jsem měl nocleh až v Milevsku a věřte nevěřte, nechtěl jsem dlouho ponocovat. Ale s nadšením jsem zůstal až do konce. Nebudu tady popisovat, co hráli a jak to zahráli. Můžu popsat jen svůj stav a pocity. Zavzpomínal jsem si, slzu upustil, teda přiznám, že jsem dost pobřečel a často jsem si od stolu zazpíval a nemít sebou auto tak

Míra Kuželka

bych s klukama i pár kalíšku popil Dostali mě. Uvědomil jsem si, že ač se cítím Petrovým kamarádem a obdivovatelem, jak málo jsem znal písniček které zpíval. Závidím kapelníkovi Mírovi Kuželkovi, ale i celé kapele, že všechny ty Petrovy hity umí zahrát. A přesvědčivě.

Věřil jsem jim a tiše záviděl. Musíte je vidět a slyšet, doporučuji. Na závěr jedna rarita: v kapele fouká harmoniku obsluhuje a dokonale ovládá Igor, muž ruské národnosti. Kluci Igora představují pod jménem Igor Šíkula, ale já se domnívám, že příjmení dostal dodatečně až u nás, protože je opravdu na harmoniku šíkula nad šíkuly.

Foto: z webu kapely

Igor Šíkula

pepa streichl, jan spálený & aspm

Asi před třemi léty zazvonil mobil: „Pepo nechceš si zahrát v Parníku s ASPM?“ Samozřejmě jsem chtěl. Měl jsem být v ostravském klubu Parník na 16.00 hodin. Byl jsem tam, ovšem nikde nikdo. Tak jsem čekal a představoval jsem si, že budu hrát snad pár písní v první půlce. Začátek byl plánován na 20.00 a bylo půl sedmé a pořád nikdo. Až těsně před sedmou se objevili Filip Spálený, Michal Gera a spol. Pozdravili jsme se, a i když jsem zvědavostí hořel, jakou mají představu o mém vstupu, nechal jsem je v klidu si připravit nástroje a scénu. Po půlhodině přišel Michal Gera a začal mluvit o tom, jak bude vypadat dnešní večer. „Víš, my zahrajeme první půlhodinu ve které budeme hrát jazz, potom zahraješ půlhodinu ty a pak si zahrajeme spolu.“ Zaskočil mě. To

teda budu hrát dlouho. Až teď jsem si všiml, že tady není Honza Spálený, hlavní protagonista ASPM. Myslel jsem, že zatím odpočívá na hotelu. „A co Honza, kdy on bude hrát?“ - „Honza tu není, je nemocný, ty ho zaskakuješ. Ty to nevíš?“ Polilo mě horko. „Ale já neumím ty vaše fláky.“ - „To nevádí, budeš hrát svoje a my tě doprovodíme. Klid, to půjde.“ A tak to bylo. Po koncertě přišel Michal. Poděkoval mi a společné hraní dost chválil. Říkal jsem si, že to jsou slova, která vlastně musí říct už ze slušnosti, že jsem jim svoji troškou pomohl. Ale po půl roce jsem v Ostravě potkal Ludka Emanovského, trumpetáka od Marie Rottrové, toho času žijícího Praze. A on: „Slyšel jsem, že jste měli vynikající koncert s ASPM.“ - „Proboha, a kdo ti to

říkal?“ - „Michal Gera.“ Až teprve od této chvíle jsem se tím společným hraním začal hrdě chlubit. A po létech, dne 14. 5. 2009 v pražském KC Kaštan, jsem si to ve dvou písních, kdy mě doprovodili kluci z ASPM, zopakoval a připomenul. Jen dvě písně. Honza Spálený byl přítomen a v pohodě. Ale přesto jen tak na půl huby mohu nyní navždy a frajersky podotýkat: „Jó ASPM? Jó, jó, s těmi jsem si taky párkrát zahrál.“ Foto: V Kaštanu

drobnosti

na ulici: praha, řecko, nizozemí

Poprvé jsem si na ulici zahrál na jaře v roce 1968 v Praze. Kde jinde než na Karlově mostě. S kamarádem, kterému jsme říkali Manchester, protože pořád nosil světlehnědé manšestrové džíny i džínovou bundičku, a k tomu manšestrové boty stejné barvy. On namaloval na chodník osmičkovou legendu k dějinám československého státu, vždy rok a k tomu obrázek a celé to zakončil rokem 1968 k němuž dopsal – rovná se chameleon. A já jsem k tomu hrál a zpíval. Každý den asi po dobu deseti dnů. Výdělek pro nás byl v rozmezí 100,- Kčs až 140,- Kčs plus 10 dolarů. Tehdy to stačilo na velmi bohatý večer. V roce 1990 na dovolené v řecké Paralii jsem se k hraní na ulici nechal přemlouvat čtyři dny. Všude, kde se hrálo, zněly jen typické řecké melodie a zvuk buzuki. Říkal jsem si, že bych českým folkem a blues mohl zaujmout. Po čtyřech dnech přemlouvání jsem sbalil kytaru, foukací harmoniku a vyrazil hledat dobrý a výhodný flek. Všude bylo plno. Jen na schodech k jedné krásné a bílé budově bylo volno. Místo krásně osvětlené a pár metrů od schodů zídka a za ní hned moře. Spustil jsem a asi po dvou minutách jsem měl první posluchače. Hned po první písni celkem dobrý ohlas. Potlesk. Začínám druhou písni a trochu začínám improvizovat na foukačku. Přichází muž a do futrálu k prozatím pár drobným pokládá dvě papírové bankovky. Uf! Celkem 200 drachem. Díky! Ten pán zaslouží víc a tak improvizaci prodlužuji. Najednou se objevuje

kamarádka, která před asi 10 lety emigrovala do Austrálie a od té doby jsem ji neviděl. Až teď a tady v Řecku. Ptá se udiveně, co tu dělám. Je překvapená z nenadálého setkání stejně jako já. Odpovídám na půl pusy: „Promiň, jen co dohraju, ten pán mi dal hodně peněz.“ Kývla, že mi rozumí, a já se znovu věnoval onomu štědrému dárci. Konečně asi po deseti minutách jsem víceméně improvizovanou píseň dohrál. A hledám kamarádku a ona nikde. Od té chvíle až do dneška jsem ji zase neviděl. Mezi diváky se ale objevila průvodkyně našeho turnusu a říká mi, že jsem si vybral opravdu perfektní místo k produkci. Prý sedím a hraju na místě, kde je hrát přímo zakázáno, a poučila mě, že sedím na schodech k policejní stanici. Rychle balím a mizíme. Pak jsem si to znovu zkusil na ulici až v roce 1994 v Amsterdamu. Už nevím přesně, na kterém náměstí to bylo, vím jen, že uprostřed byl park se stromy a lavičkami. Kolem parku ulice s velkým počtem restaurací, barů, kaváren a hospod. A všechny ty podniky měly venkovní zahrádku. A před každou zahrádkou někdo hrál. Jen půl hodiny. Pak se celý ten kolotoč muzikantů posunul o jednu zahrádku doleva. A zase se hrálo půl hodiny. Po chvíli se mi podařilo vtisnit do toho kolotoče a spustil jsem. Ale nedohrál. Dva dvoumetroví mladíci mě slušně vyvedli. Nepatřím do kolotoče! Tak jsem si sedl na lavičku v onom parku, otevřel futrál, vytáhl kytaru a začal hrát. Hrál jsem už asi 20 minut, lidi chodili kolem, ale nikdo

Pokračování na další straně

jen tak

Lucerna 22. 4. 2009

Dovolil jsem si ukrást kousek slávy Pavla Dobeše pro svoji maličkost. Takhle bláznili fotografové v Lucerně na koncertu „Vždyť je jaro“. Víím, bylo to o Pavlovi, ale protože ze snímku není vidět, kdo právě hraje, napadá mě, co když to fotili mě..

ach, ta výchova

Návštěva! Baby tlachají v pokoji. Syn od známé bloudí po bytě, až se zastaví u mě. Zrovna něco píšu. Nemám čas! A tak na otázky odpovídám, ani nevím co. Na Primě předzprávy a něco o skinheadech. Ptá se, co je to skinhead. S myšlenkami úplně v jiné dimenzi odpovídám: to jsou ti, co mají vyholené hlavy. Ani slovo o filosofii skinheadů. Chvíli je klid, ve kterém v druhém plánu slyším znělku zpráv. A pak něco o tom, že Dalajláma někde a něco. A do toho: strejdo, dívej se, skinhead!!! Výchova mi prostě nejde...

drobnosti

na ulici: praha, řecko, nizozemí

se nezastavil. Po půlhodině si přisedává ke mně na lavičku cizí mladá paní. A poslouchá. Nožkou si klepe do rytmu, a tak hraju jako o život. Třeba se někdo k ní ještě přidá. Nepřidal se nikdo. Písnička skončila a mladá paní říká česky: „Jé, pane Streichle, to je překvapení. Když jste hrál naposledy u nás, tak mi to nevyšlo

a najednou se potkáme tady. Díky moc, že jste mi zahrál“. Zvedla se a ladně odkráčela. Zdály ještě zamávala. Sbalil jsem kytaru a ještě hodinu poseděl na lavičce. Jen tak. A v duchu jsem se jemně a mírně, ale dost mírně smál mému uličnímu neúspěchu. Od té doby pouliční hraní raději nepokouším.

Ilustrační foto z internetu

JAMAJZ poprvé

Koncem května se poprvé představila veřejnosti nová kapela Jamajz, která vznikla na setkáních Textové dílny Slávka Janouška. V podání Pepy Streichla – kytara, harmonika, zpěv, Ivo Cicvářka – piano, kytara, zpěv, Jirky Svítka – klarinet, sax a Lady Šimíčkové (nedávno ještě Hiclové) – zpěv, se hrálo blues, folk, šanson a jazz. Manažerství se ujal Martin Holan a první koncerty se odehrály v Psychiatrické léčebně Horní Beřkovice, pražském klubu Carpe diem, libereckém Experimentálním studiu a v klubu Music Club AION v Lomnici nad Popelkou. A protože Jamajz to je program plný improvizace, byl každý koncert zážitkem jak pro diváky tak i pro samotné protagonisty. A i přes nepříliš velký počet diváku získal vynikající ohlasy. Škoda jen, že pro

podzimní koncertování bude Jamajz postrádat zpěvačku Ladu Šimíčkovou (mateřská), a tím v programu částečně ubude šanson. Jamajz můžete vidět a slyšet na festivalu Zahrada v Náměšti na Hané v programu Textové dílny nebo na některých koncertech Pepy Streichla a dalších podzimních koncertech v Ostravě, Praze, Turnově a jinde. Foto: Michal Šimíček

jen tak

na grilu

Jaká krize, řekl jeden známý muzikant, před rokem jsem tady měl taky jen 5 diváků.

Píšu jenom v noci, to se nejlíp krade.

Kdo má klapky na očích obvykle dobře slyší

poezie I

Vlasy mi vypadly
Zbyla jen pleš
A na ní na suchu
Tancuje veš

ospalý kritik

první posluchač mých nových písní, naše Lucy

Na břehu Svatky hrál jsem si s jinými spratky

drobnosti z domova

25. 6. 2009 vychází CD Blues Bazzar

Říkali jsme mu Maestro

Klobouk, brýle lennonky, doktorský kuffíček na notové archy a samolepkami polepený futrál na housle. Maestro přichází! Byl nejen jím, ale i vynikajícím člověkem a kamarádem. Richard Kroczek (27.1.1939 – 25.6.2004) svými houslemi a kytarou zvukově obohatil několik tisíc nahrávek skladeb a písní, ať už v oblasti jazzu, swingu, rocku, folku či lidovek. Vyjmenovat každého, s kým spolupracoval, to by byl malý telefonní seznam, a tak jen pár jmen: Jan Spálený, Dežo Ursíny, Radek Pastrňák a Buty, ORO, JORO, Pepa Streichl a samozřejmě dávní Bukanyři. Byl velkou osobností nejen ostravské hudební scény, ale i velice dobrým rádčem a kamarádem. Ať už pro kolegy z branže nebo pro své žáky jako učitel hudby. Mnoho z nich se nyní ve svých uměleckých profilech hrdě hlásí a chlubí studiem hudby u Richarda Kroczka. Je velká škoda, když zjistíte, že jste měli velmi dobrého kamaráda až tehdy, když vám chybí. Navždy. Na Richarda Maestra budeme už jen vzpomínat a právě toto album vychází jako vzpomínka na dobu, kterou jsme společně strávili na koncertech, v nahrávacích studiích, na cestách za muzikou, ale i v barech, hospodách a kavárnách. A v jednom takovém baru, v ostravské Fiducii, jsme se párkrát sešli při přípravě natáčení tohoto alba. Vzadu na okně byl ohromně velký nápis Bazzar. V jednom křídle okna BAZ a v druhém ZAR.

A ta dvě zet uprostřed byla zvýrazněná a nám se to jako celek tak moc líbilo, že jsme slíbili majiteli, že to použijeme jako název právě tohoto alba. I s tou chybou, nebo právě kvůli ní. Byli jsme náležitě pohoštěni, a tak slib plníme. Na tomto albu nejsou Richardovy písně a skladby, ty zůstávají v archivech Českého rozhlasu v Ostravě a čekají na erudovanějšího vydavatele. Jsou to písně které jsme hráli s kapelou Truc Blues. A všechny tyto písně Richard doaranžoval pár večerů před nahráváním a svoje party na housle a kytaru nahrál svým typickým způsobem - od srdce, pocitově a napoprvé.

To bylo v roce 1998, ale tehdy jsme nesehnali vydavatele. Až dnes. A tak toto CD vychází jako vzpomínka na Richarda k jeho nedožitým sedmdesátinám.

**CD Blues Bazzar,
Maestro Richard Kroczek,
Pepa Streichl & Truc Blues
Vydává: MSN recording,
Jablonec nad Nisou**

líbání nejen prvomájové

1. května se na netu objevil článek, jak správně líbat pod rozkvetlou třešní, doprovázený popisem, jak odborníci i laici pátrají po původu milostných líbání. Antropologové k tomu podotýkají, že v polibku se odráží celá historie lidstva. Sání a laskání jazykem, provázející krmení z prsu i z láhve, jsou v podstatě přesně stejné jako při líbání. Erotický polibek je vlastně

napodobením sání. Už nevím jak na mě působilo krmení z prsu ale jistě vím, že od určitých let jsem při líbání myslel na mnohem víc. Ve stylu moudré věty, která mě provází zbytkem života a kterou používám velmi často: „KDO VZAL POLIBEK A NEVEZME VŠE, TEN ZASLOUŽÍ, ABY ZTRATIL I TO CO ZÍSKAL.“ Tuším, že to napsal nebo řekl Lord Chesterfield.

jen tak

poezie II

Kdysi jsem pil, pívával,
píval
a k tomu si zpíval
Pak jsem si zpíval
o tom jak jsem pil,
pívával, píval
Teď se na to dívám z
patra
můžou za to ledviny a
játra

Podání ruky
je někdy
jako rána pěstí

můj fanda

Tomášovi říkají Červ.
Jinak řídí, teda šoféruje
auto a vozí Kryštofy.

reklama

PRAHA 2.6. - 17.6. 2009
PRAHA
PRAHA
PRAHA
G
folk country folklor jazz blues rock divadlo
Vyšehrad
Kráčel krajem poutník.....
VYŠEHRAĐ

10.6.2009
moravskoslezský den
Janáčkova konzervatoř Ostrava
"Kytice"
Pavel Dobeš, Pepa Streichl

Prázdniny v Telči

PRÁZDNINY VE MĚSTĚ ŠTASTNÝCH LÁSEK
www.prazdninyvtelci.cz

★ HAIDA FESTIVAL ★
FOLK, BLUES, ROCK & COUNTRY

FESTIVAL HVĚZD
SRUBY HAIDA
ČESKÉ PETROVICE
26. - 27. 6. 2009

Sams'n

šťastné rádio

www.radiosamson.cz

Nočníček, nepravidelný noční plátek Pepy Streichla. Povoleno Schönthalskou dohodou čl. 7, o svobodě projevu
šéfredaktor Pepa Streichl, streichl@seznam.cz, dopisovatel Petr Jirus, petrijirus@seznam.cz

FOLK & COUNTRY LÉTO S KOZLEM

ZAHRADA Music Festival Náměšť na Hané

20. ročník

2. 5.7. 2009

JAREK NOHAVICA • Fleret, Jarmila Šuláková a Jan Rokyta • Wabi Daněk • J. Samson Lenk • Šumica • Robert Křestan a Druhá tráva • Hradištan Pavel Bobek • Jablkoň • Majerovky • Burana Orffchester • Vlasta Redl • Blue Effect • Spirituál kvintet • AG Flek • Slávek Janoušek • Cop Epy de Mye • Žalman a spol. • Semtex • Jarret • Xindl X • Nezmaři • Happy To Meet • Pepa Streichl • Kamelot • Jumping Drums • a dalších 120 skupin a sólistů

www.folkcountrv.cz

Pořada časopis FOLK & COUNTRY ve spolupráci s BUXUS o.s. • Záštitu nad festivalem převzal hejtman Olomouckého kraje Ing. Martin Tesařík • Koná se za podpory Olomouckého kraje
Patron: Naměšť na Hané • Hlavní reklamní partner: Velkopopovický Kozel • Cený do soutěží poskytly firmy Music City a Praha Music

KYVADLOVÁ DOPRAVA Z OLOMOUCE OD HLAVNÍHO NÁDRAŽÍ ČD (A PO KONCI KONCERTŮ ZPĚT) ZAJIŠTĚNA

